

A MÁGIA

Fordította: Szabari János, 2011.

I

A MÁGIA az a tudomány, amellyel a mennyei, a túlvilági hatalmakkal kommunikálunk és irányítjuk azokat, mint ahogyan az alsóbb szféráknak is parancsolunk. A természet rejtett misztériumainak gyakorlati tudása, amelyet csak néhányan ismernek, mert rendkívül bonyolult megszerezni ezt a tudást anélkül, hogy a természet elleni bűnöket elkövetnénk. A fehér mágia vagy az úgynevezett „jótékony mágia” az *isteni* mágia, mentes az önzéstől, a hatalom szeretetétől, a nagyravágyástól vagy nyereségvágytól, és csakis általánosságban a világ javáért tevékenykedik, és főleg az ember saját környezetéért. A legkisebb kísérlet arra, hogy az ember kivételes képességeit az én kielégítésére használja, ezeket a képességeket varázslássá vagy fekete mágiává teszi.

Korábban a mágia egyetemes tudomány volt, teljesen a tudós papok kezében. Bár a középpontot féltékenyen őrizték a szentélyekben, sugari bevilágították az egész emberiséget. Különböben hogyan tudnánk megmagyarázni a különös egyezést a „babonákban”, a szokásokban, a hagyományokban, sőt még a szólásokban is, amelyeket népszerű, a világ minden sarkában elterjedt közmondásokban ismétlgetnek?

A mágiát isteni tudománynak tekintették, amely magának az Istenségnek a jellegzetességeiben való részvételhez vezetett. A későbbi időszakokban a túlkapasai és boszorkánysággá való elfajulása általános utálat tárgyává tette. Ezért csak azzal a változatával kell foglalkoznunk, amilyen a régmúltban volt, azokban a korokban, amikor minden valódi vallás a természet okkult erőinek ismeretén alapult. Nem az ősi Perzsia papi osztálya volt az, amely megteremtette a mágiát, ahogyan általánosságban gondolják, hanem a mágusok, akik ebből származtatják a nevüket. A szó a *Magh, Mah*, szanszkritül a *Maha* (nagy) kifejezésből ered, ami olyan embert jelent, aki jártas az ezoterikus tudásban. A mágusoknak, a Védák előtti buddhistáknak, az egyiptomi Thoth vagy Hermész vezető papjainak, bármely nép és kor adeptusainak – beleértve a káldeai kabbalistákat és a zsidó *nazarénusokat* – titkos tanításai kezdettől fogva azonosak voltak. Amikor a *buddhista* fogalmat használjuk, akkor nem Gautama Buddha követői által megszervezett exoterikus buddhizmusra gondolunk, és nem is a modern buddhista vallásra, hanem Sakyamuni titkos filozófiájára, amely lényegét tekintve nyilvánvalóan azonos a tempomok ősi bölcsesség-vallásával, a Védák előtti brahmanizmussal.

A régi időkben, amikor a prófétákat nem sarlatánokként kezelték, és a varázslókat sem szélhámosként, voltak olyan bennlakásos iskolák, ahol a jövődölést és általában az okkult tudományokat tanították. Samuel-ről feljegyezték, hogy egy ilyen intézet vezetője volt Ramahban, Elisha pedig Jerikóban. A zsidó hazzanok, próféták vagy látnokok iskoláit az egész országban magasztalták. Hillelnek volt egy szabályos akadémiaja, és jól ismert, hogy Szókratész sok tanítványát küldte el, hogy tanulmányozzák a jövődölést. A mágia vagy a bölcsesség tanulmányozása hozzátartozott a tudomány minden ágához, a metafizikához és a fizikához is, a pszichológiához és a fiziológiához közismert és okkult oldalaikban, az alkímia tanulmányozása pedig egyetemes volt, mivel az egyszerre volt fizikai és spirituális tudomány. Ezért miért kételkednénk vagy csodálkoznánk azon, hogy a régiek, akik a természetet kettős aspektusában tanulmányozták, olyan felfedezésekre jutottak, amelyek modern fizikusaink számára csak becsukott könyvet jelentenek?

Attól a naptól kezdve, amikor az első misztikus megtalálta a kommunikáció eszközeit a mi világunk és a láthatatlan seregek világai között, az anyag és a tiszta szellem szférája között, arra a következtetésre jutott, ha hagyja, hogy ezt a misztikus tudományt a csőcselék meggyalázza, azzal el is veszítené azt. A vele való visszaélés az emberiséget gyors pusztuláshoz vezethetné. Olyan lenne, mintha egy gyereksoportot körberaknánk robbanóanyaggal, és még gyufát is adnánk nekik. Ha óriási a veszélye a műveletlen néptömeg ellátásának *a hatalmat adó tudás* kétélű fegyverével, és ezért elrejtik azt a szentély legbelsőbb sarkába, a legmélyebb sötétbe, akkor az emberi természetet ismerők közül ki tehetne ezért szemrehányást?

Az első önerejéből adeptussá vált csak néhányat avatott be, a sokaság előtt pedig csendben maradt. Felismerte Istenét és érezte a nagy Lényt önmagában. „Az Atman”, az Én, a hatalmas Úr és Védő, amint az ember megismerte őt, mint „Én vagyok”, mint „*Ahmi*”, megmutatta teljes erejét az előtt, aki fel tudta ismerni a „*halk, gyenge hangot*”. Az első emberek idejétől, amit az első védikus versek írnak le, egészen modern korunkig, nem volt olyan filozófus, aki megérdemelte volna ezt a nevet, és ne zárta volna szívének néma szentélyébe a hatalmas és misztikus igazságot. Ha beavatott volt, szent tudományként tanulta, egyébként pedig Szókratészhez hasonlóan önmagának és követőinek is ismételtette a nemes utasítást: „Óh ember, ismerd meg önmagad”, és így sikerült felismernie Istenét önmagában.

Az ősi Kabbala, a Gnózis vagy hagyományos *titkos* tudás soha nem maradt képviselők nélkül semmilyen korban vagy országban. A beavatottak hármasságai – függetlenül attól, hogy felléptek-e a történelem színpadára, vagy a misztérium áthatolhatatlan fátyla alá rejtőztek – fennmaradtak és kifejtették hatásukat minden korszakban.

Az a kifejezés, hogy „Istenek vagytok”, amely Biblia-tanulmányozóink számára pusztán csak absztrakció, a kabbalisták számára élő jelentést hordoz. Minden halhatatlan lélek, amely sugárát egy emberi lénybe árasztja, egy isten, a Makrokozmosz Mikrokozmosza, az Ismeretlen Isten része és darabja, az Elsődleges Ok, amelynek közvetlen kiáradása. Rendelkezik szülőforrásának minden jellemzőjével. E jellemzők között van a mindentudás és a mindenhatóság. Ezekkel felruházva még képtelen arra, hogy ezeket megnyilvánítsa, amikor a testben tartózkodik, aminek során a fizikai természet elhomályosítja, lefátyolozza és képességeit korlátozza. Az ilyen módon az istenséget hordozó ember messze saját típusa fölé magasodhat, tanújelét mutathatja istenszerű bölcsességének, megmutathatja isteni képességeit. Miközben az őt körbevevő többi halandót saját isteni ÉN-je árnyékba borítja, minden esélyt megkapnak hogy ezután halhatatlanná váljanak, de saját erőfeszítéseiken kívül semmi más nem biztosítja, hogy elnyerjék a mennyei birodalmat, az így kiválasztott ember pedig már halhatatlanná válik még itt a földön.

Van abban bizonyos logika, hogy az ősi teurgisták azt állították, hogy az emberi lélek (szellem) *racionális* része teljesen soha nem lépett be az ember testébe, hanem csak beárnyékolja azt többé-kevésbé az *irracionális* vagy asztrális lelken keresztül, amely közbenső közegként, vagy közvetítőként szolgál a szellem és a test között. Az ember, aki eléggé legyőzte az anyagot ahhoz, hogy közvetlen fényt kapjon saját ragyogó *Augoeides*-étől, érzi az igazságot intuitív módon, nem tud tévedni az ítéletében, az összes okoskodás ellenére, amit csak a tárgyilagos érvelés nyújtani tud, mert ő már MEGVILÁGOSODOTT. Ettől fogva a jövőbelátás, jövendőlés és az úgynevezett isteni inspiráció egyszerűen csak ennek a saját halhatatlan szellemétől felülről érkező megvilágosodásnak a hatása. Azok az emberek, akiknek neve örökre halhatatlanok maradnak, mert felíródtak az emberiség spirituális történelmének kapujára, személyes példáikkal mutatták meg, milyen messzire tudnak a *mikrokozmosz* isten-szerű képességei fejlődni.

A régiek soha nem fogadták el azt a szentségtörő gondolatot, hogy ilyen tökéletes lények az Egy Legfőbb és az örökké láthatatlan Isten testet öltései voltak. Elképzeléseikbe az áhítatos tisztelet ilyen megszenteltelenítése nem fért bele. A hősök és próféták testetlen szellemeit a régiek isteneknek nevezték. Innen származik a többistenhit és a bálványimádás vádja azok részéről, akik elsők voltak ősapáik legszentebb és legtisztább absztrakcióinak antropomorfizálásában.

Miután alaposan megismerkedtek a növényi, az állati és az ásványi birodalom összes erőforrásával, szakértővé váltak az okkult kémiában, fizikában, pszichológiában és fiziológiában is, miért lenne csodálatos, hogy a templomok misztikus szentélyeiben kiképzett diplomások vagy adeptusok olyan csodákat tudtak végrehajtani, amelyek még mai felvilágosult korunkban is természetfelettinek látszanának? Az emberi természet megsértése, ha a mágiát és az okkult tudományt csalásként bélyegezik meg. Azt hinni, hogy olyan sok ezer éven keresztül az emberiség egyik fele csaló volt, és becsapta a másik felét, egyenlő lenne annak kijelentésével, hogy az emberi faj csak gazemberekből és gyógyíthatatlan idiotákból áll. Hol van az az ország, amelyben a mágiát nem űzték? És melyik korban felejtették el teljesen?

A legrégebb, most birtokunkban levő dokumentumokban – a *Védákban* és Manu régebbi törvényeiben – sok mágikus rítust találunk, amelyeket a bráminok végeztek, és amik engedélyezettek voltak nekik. Tibetben, Japánban és Kínában azokat tanítják jelen korunkban, mint amiket a legrégebb káldeaiak tanítottak. Ezen országok papsága ráadásul bizonyítja is azt, amit tanítanak, nevezetesen hogy az erkölcsi és fizikai tisztaság és bizonyos önmegtartóztatás kifejleszti az ön-megvilágosodás eleven lélekerejét. Amikor az ember megszerzi az irányítást saját halhatatlan szelleme fölött, ez valódi mágikus erőket ad neki a benne lakozó elementális szellemek fölött. Nyugaton is megtaláljuk az ugyanolyan magas szintű és ősi mágiát, mint keleten. Nagy-Britannia druidái mély barlangjaik néma sírboltjaiban gyakorolták, Plinius pedig több fejezetet szentel a kelták vezetői „bölcességének”. *A mágia olyan régi, mint maga az ember.* Lehetetlen megnevezni azt az időpontot, amikor létrejött, mint ahogyan kijelölni azt a napot is, amikor az első ember megszületett.

A káldeaiak, akiket Cicero a legrégebb mágusoknak tart, minden mágia alapját az emberi lélek belső erőihez kötötték, és a növényekben, ásványokban és állatokban levő mágikus tulajdonságok megkülönböztetésében látták. Ezek segítségével a legdöbbenetesebb „csodákat” hajtották végre. Számukra a mágia a vallás és a tudomány szinonimája volt. A MÁGIA sarokköve a magnetizmusnak és az elektromosságnak, ezek tulajdonságainak, kölcsönhatásainak és erőinek mély, gyakorlati ismerete. Különösen szükség van ezeknek az állati birodalomra és az emberre gyakorolt hatásainak ismeretére.

Amit szeretnénk bebizonyítani az, hogy minden ősi elterjedt vallás mögött ugyanaz az ősi bölcsesség-tanítás húzódott, amelyet minden országban kizárólag azok a beavatottak gyakoroltak és alkalmaztak, akik tudatában voltak létezésének és fontosságának. Egy nagyon mély filozófia, egy nagyon magasztos erkölcsi rendszer és a teljesen meggyőző és egységesen bizonyítható gyakorlati eredmények nem egy generáció, vagy akár egy rövidebb korszak alatt növekednek fel. Tényeket kellett a tényekre felhalmozni, következtetéseket a következtetésekre, a tudománynak tudományt kellett nemzenie, és a legragyogóbb emberi értelmek tömegeinek kellett töprengenie a természet törvényein, mielőtt ez az ősi tanítás konkrét formát ölthetett volna. Az ősi vallásokban levő alaptanítások azonosságának bizonyítékai egy beavatási rendszer elterjedtségében találhatók, a titkos papi kasztokban, akik a hatalom misztikus szavainak őrzői és a természeti erők fölötti uralkodás nyilvános bemutatóit voltak, jelezve ezzel kapcsolatukat az ember előtt járó lényekkel.

A misztériumokba való belépés nem biztosít mágikus képességeket. Ezek két dologtól függenek: rendelkezés vele született tehetségekkel és megfelelő körülmények kötött alkalmazott bizonyos előírások ismeretével.

Ahhoz, hogy neofitává váljon, az embernek készen kell állnia, hogy szívvel-lélekkel a misztikus tudományok tanulmányozására áldozza magát. A mágia – a legszigorúbb úrnő – nem tűri a riválisokat. Ellentétben más tudományokkal, az előírt formulák elméleti ismerete mentális vagy lelki képességek nélkül teljesen használhatatlan a mágiában. A szellemnek teljes alávettségben kell tartania annak harciasságát, amit pontatlanul képzett értelemnek neveznek, amíg a tények le nem győzik a hűvös emberi álokoskodást.

Keleten ezt a tudományt néhány helyen a „hét emeletes”, máshol a „kilenc emeletes” templomnak nevezik, ahol minden emelet allegorikusan megfelel a megszerzett tudás egy-egy szintjének. A kelet évszázadai során ahol csak a mágiát és a bölcsesség-vallást tanulmányozták, gyakorlóit és tanulóit a mesterségen belül „építőkként” ismerték, mert ők építik a tudás, a titkos tudomány templomát. Azokat az adeptsókat, akik aktívak, gyakorlati vagy működő építőknak nevezték, míg a tanulókat vagy neofitákat spekulatív vagy elméleti építőknak. Az előbbiek példákkal szemléltették a munkában hatalmukat az élettelen és az állati természet erői fölött, az utóbbiak pedig csak tökéletesítették magukat a szent tudomány alapismereteiben. Salamon templomának építése a titkos bölcsesség vagy mágia fokozatos megszerzésének szimbolikus megjelenítése, a földiből a spirituális felállítása és kifejlesztése, a szellem hatalmának és ragyogásának megtestesülése a fizikai világban, az építő bölcsességén és lángelméjén keresztül.

Az Akasha minden Kritya (mágikus tevékenység) legszükségesebb közege, legyen az vallási vagy világi jellegű. A „felébreszteni Brahmát” brámini kifejezés azt jelenti, hogy felébreszteni azt az erőt, amely minden ilyen mágikus művelet mélyén rejtve meghúzódik, mert a védikus áldozat bemutatások nem mások, mint ceremoniális mágiák. Ez az erő az Akasha, vagy az *okkult* elektromosság, az alkímisták alkahestje egyik értelmében, vagy az univerzális oldószer, ahogyan az *anima mundi* az asztrális fény. Nyilvánvalóan létezik egy ennek megfelelő elektromosság, amit az emberi agytörzs hoz létre, ez a *lélek-elektromosság*, ez a spirituális vagy egyetemes éter, ami a *metafizikai univerzum körülvevő, középső természete*, vagy inkább a *testetlen* univerzumé, amit tanulmányozni kell, mielőtt a tudomány elfogadná. Mivel a tudománynak fogalma sincs a létezéséről, soha nem fog semmit megtudni az élet nagyszerű jelenségeiről, amíg el nem fogadja.

Minden időszak, iskola és ország csodatevői azért tettek csodákat, mert tökéletesen ismerték az asztrális fény – hatásaiban – megmérhetetlen, egyébként azonban érzékelhető hullámain. Kézben tartották az áramlatokat azzal, hogy saját akaraterejükkel irányították azokat.

A régiek ezt *Káosz*nak hívták, Platón és a pitagoreusok a *Világ Lelkének* nevezték. A hinduk szerint az Istenség az Aether formájában minden dolgot átjár. Ez a láthatatlan, de – ahogyan korábban mondtuk – érzékelhető Fluidum.

Az állati magnetizmus egy *fluidum*, egy kisugárzás. Néhány ember képes ezt kiárasztani ezt gyógyító célból a szemén és az ujjhegyein keresztül, míg az összes többi lény – emberiség, állatok, és még minden élettelen tárgy is – ezt egy aura vagy változó fény formájában sugározza ki, függetlenül attól, hogy ennek tudatában van-e, vagy sem. Amikor egy emberi gyógyító érintésével vagy akaratával hat egy páciensre, akkor „mesmerizmusnak” hívjuk. A mesmerizmus a mágia fontos ága, a jelenségei pedig az egyetemes közeg hatásai, ami minden

mágia mögött húzódik, és minden korban az úgynevezett csodákat hozza létre. Az egyetemes magnetikus óceán ragyogó fényével, amelynek elektromos hullámai egybe kötik a kozmoszt, és szüntelen mozgásukban átjárják a határtalan teremtés minden atomját és molekuláját, a mesmerizmus tanítványai – noha nem elégségesek a különböző tapasztalataik – intuitív módon érzékelik a nagy misztérium alfáját és omegáját. Egyedül ennek a közegnek (ami az isteni lélegzet) a tanulmányozása képes feltárni a pszichológia és a fiziológia, a kozmikus és spirituális jelenségek titkait.

II

Egy magnetikus kiáradást, amely öntudatlanul jött létre, nyilvánvalóan legyőz bármely erősebb, amivel ellentétbe kerül. Amikor azonban egy értelmes és erőteljes akarat irányítja a vak erőt, és egy adott pontra koncentrálja az, akkor a gyengébb kiáradás gyakran uralma alá hajtja az erősebbet. Az emberi *akaratnak* ugyanilyen hatása van az *Akashára*.

Azzal a lehetőséggel, hogy egy finom fluidum átadódik az egyik embertől egy másiknak, vagy annak a szubsztanciának, amit megérint, kevésbé lesz nehéz megérteni, hogy az akarat céltudatos koncentrációjával egy egyébként semleges tárgy átítható védelmező vagy romboló erővel a küldő szándékának megfelelően.

A mágia egyik alapelve, hogy ha ennek a finom fluidumnak az áramát ahhoz nem elegendő nagyságú erő mozgatja, hogy elérje célpontját, akkor a kiküldő emberre fog visszahatni, ahogyan egy gumilabda visszapattan a dobó kezéhez a falról, amelyet úgy dob meg, hogy a labda nem képes átütni azt. Sok olyan példát lehet felsorolni, amikor az állítólagos varázslók maguk válnak áldozattá.

Pithagoraszt tanította a tanítványainak, hogy az Isten az egyetemes *elme*, amely szétszóródik minden dologban, és hogy ez az elme az egyetemes egyformaság következtében átadható az egyik tárgyról egy másikra, és az ember akaraterejével minden dolog megteremthető. Bizonyos erősségű akarat esetén az elme által teremtett formák szubjektívvé válnak. Hallucinációknak nevezik ezeket, bár teremtőjük számára ezek ugyanolyan valóságosak, mint bármely látható tárgy a többi ember számára. Ezen akarat még erősebb és intelligensebb koncentrációja esetén a forma kézzel foghatóvá, láthatóvá, objektívvé válik, ekkor az ember megtanulta a titkok titkát, és MÁGUSSÁ vált.

Tudjuk, hogy a legtávolibb koroktól fogva létezik egy titokzatos rettenetes tudomány *theopoea* néven. Ez a tudomány azzal, hogy sokkal mélyebben hatol be a természet titkaiban, mint amit modern filozófiánk valaha is lehetségesnek álmodná, megtanítja, hogyan kényszerítsük a láthatatlant arra, hogy láthatóvá váljon, az elementáris szellemek létezését, az asztrális fény természetét és mágikus jellemzőit, az élő ember képességét arra, hogy kapcsolatba lépjen az elementáris szellemekkel az asztrális fényen keresztül.

Ez a tudomány tanította az istenek különböző szimbólumainak időleges felruházását étellel és értelemmel. A tehetetlen anyag szobrai és tömbjei váltak élővé a tanító rejtett erői hatására. A Prométeusz által ellopott tűz leesett a földi küzdelembe, körülfogta az ég alsóbb régióit, és megtelepedett az egyetemes éter hullámaiban a hindu rítusok rejtett Akasha-jaként. Belélegezzük, és szervezetünkbe szívjuk a friss levegőt minden kortyával. Szervezetünk tele van vele születésünk első pillanatától. Lehetősséggé azonban csak az AKARAT és a SZELLEM hatására válik.

Ha magára hagyjuk, ez az élet-princípium vakon követi a természet törvényeit, és a körülményeknek megfelelően egészséget és az *élet* bőséget teremti meg, vagy *halált* és felbomlást okoz. Ha azonban az adeptus akarata vezeti, szófogadóvá válik, áramlatai visszaállítják az egyensúlyt a szervezetekben, megtöltik azt, ami már selejtes, fizikai és pszichológiai csodákat keltenek, amiket a mesmerizálók jól ismernek. Beletöltve a szervetlen és tehetetlen anyagba, életjelenségeket, következésképpen mozgást teremtenek. Ha ebbe az életbe egy egyéni értelem, egy személyiség szükséges, akkor az operátornak vagy saját *scin-lecca*-ját, saját asztrális szellemét kell beletöltenie, hogy életre keltse, vagy alkalmaznia kell a természetszellemek birodalma feletti erejét, hogy arra kényszerítse egyiküket, hogy az töltse bele lényét a márványba, fába vagy fémbe, vagy pedig emberi szellemek segítségére szorul. Az utóbbiak azonban – a gonosz, földhözragadt csoport kivételével – nem fogja saját lényegét betölteni egy élettelen tárgyba. A *tiszta* szellemek nem fognak és nem is tudnak tárgyasult módon megmutatkozni, amelyek ezt megteszik, azok nem tiszta szellemek, hanem elementárisak és tisztátalanok. E szellemek többségének semmi köze a keleti mágusok által tudatosan és szándékosan létrehozott jelenségekhez. Az utóbbiak visszautasítják az ilyen vádat, és a bűvészekre hagyják az elementális szellemekkel és az elementáris kísértetekkel való foglalkozást. Az adeptus korlátlan erővel rendelkezik mindkettő fölött, de ritkán használja azt. Fizikai jelenségek létrehozásához a természetszellemeket hívja elő engedelmeskedő erőkként, de nem értelmekként. Hagyják, hogy az alacsonyabb típusok keltsenek életszerű jelenségeket, saját befolyásukat pedig csak a közbenső szférákon keresztül bocsátják ki, mint az isteni fény egy sugarát, amikor az úgynevezett „csodára” egy jó cél érdekében van szükség. A feltétel – és ez törvény a spirituális természetben – az indíték tisztasága, a környező magnetikus légkör tisztasága és az operátor személyes tisztasága. Így egy pogány „csoda” lehet, hogy sokkal szentebb, mint egy keresztény... Pithagorastól Eliphas Léviig, a legmagasabbtól a legszerényebbig mindenki azt tanítja, hogy *a mágikus erővel soha nem rendelkeznek azok, akik bűnös élvezetek rabjai*. Csak a tiszta szívűek „látják Istent”, vagy tapasztalják meg az isteni ajándékot, csak az ilyenek tudják a test betegségeit meggyógyítani, és engedhetik meg maguknak viszonylagos biztonsággal, hogy a „láthatatlan erők” vezessék őket. De ennek ellenére „a mágiában nincs semmi mennyei”, ez egy tudomány, és még a „gonosz kiűzésének” képessége is az egyik ága, amit a beavatottak megtanultak. Inkább erősen kapaszkodunk a korszakok bölcsességébe, mint bármilyen új elméletekhez, amelyek az újabb keletű eseményekből keltek ki, és tiszteljük a világok közötti kapcsolatok törvényeit és az ember okkult erőit. Amíg a fizikai természet jelenségeinek meg lehet a maguk értéke, amik segítenek felkelteni a materialisták érdeklődését és megszilárdítani – ha nem is teljesen, legalább a következtetések szintjén – hitünket lelkünk és szellemünk túlélésében, kérdéses, vajon jelenlegi megjelenési formájukban a modern jelenségek nem okoznak-e több kárt, mint hasznot. Sok elme, amely sóvárog a halhatatlanság bizonyítékai után, gyorsan a fanatizmusba zuhan.

Egyik oldalról a világnak megvoltak az Enoch-jai, Mózesi, Gautama Buddhái, számtalan „Meváltói”, nagy tanítói, a másik oldalról pedig a maga „*természetes* mágusai”, akik a megfelelő spirituális megvilágosodottság visszatartó erejének hiányában és fizikai-mentális szervezetük gyengesége miatt szándékolatlanul lezüllesztették tehetségüket gonosz célok érdekében.

Vajon ezek az Isten-szerű emberek „médiumpok” voltak? Semmi esetre sem, ha a fogalmon azokat a „betegesen érzékenyeket” értjük, akik különleges szervezettel születtek. Viszont kétségtelenül azok, ha minden egyént médiumnak tekintünk, akik magnetikus atmoszférájában a magasabb láthatatlan szférák lakói mozogni, cselekedni és élni tudnak. Ebben az értelemben minden személy médium. A médiumitás lehet (1) saját maga által kifejlesztett, (2) külső hatások által kifejlesztett, vagy (3) maradhat rejtve az egész élet során. *Az olvasónak észben kell*

tartania a fogalom definícióját, amíg teljesen meg nem érti, különben a fogalomzavar elkerülhetetlen lesz. Az ilyen típusú médiumitás lehet aktív vagy passzív, taszító vagy befogadó, pozitív vagy negatív. A médiumitást az aura minőségével mérik, ami körbeveszi az egyént. Ez lehet sűrű, ködös, visszataszító, romlott, undorító a tiszta szellem számára, és csak azokat az utálatos lényeket vonzza, amelyek ez a környezetet élvezik, ahogyan az angolna a szennyes vizet, vagy pedig lehet tisztult, kristálytiszta, átlátszó, több színben játszó, mint a hajnali harmat. Minden a médium erkölcsi jellemzőitől függ.

Olyan emberekről, mint Apollonius, Iamblichus, Plotinus és Porphyrius, ez a mennyei nimbusz alakult ki. Saját szellemükkel szoros egységben levő saját lelkük ereje, életük emberfeletti erkölcsössége és szentsége által fejlődött ki, amit gyakori, belső, extatikus kontempláció is segített. Az ilyen szent emberek tiszta spirituális hatása kimutatható. Az isteni jótékony hatás légkörét körben kisugározva elérik, hogy a gonosz szellemek menekülnek előlük. Ilyen lények számára nemcsak az lehetetlen, hogy létezzenek aurájukban, de még a megszállott személyekében sem tudnak megmaradni, ha a csodatevő akaratát rájuk irányítja vagy akár csak a közelükbe kerül. Ez a MEDIÁTORSAÉG és nem *médiumitás*. Az ilyen emberek templomok, amelyekben az élő Isten szelleme lakozik, viszont ha a templomot eltölti egy rossz szenvedély, gondolat vagy vágy elfogadása, akkor a mediátor beleesik a boszorkánymesterség szférájába. Az ajtó kinyílik, a tiszta szellemek visszavonulnak, és a gonoszok bezúdulnak. Ez még mindig mediátorság, még ha rossz is, a boszorkánymester – hasonlóan a tiszta mágushoz – formálja saját auráját és akaratának tárgyai a vele rokonjellegű szellemek.

A médiumitás azonban – ahogyan mostanság értik és megjelenik – más dolog. A körülmények, amelyek függetlenek a saját akarattól, akár a születéskor, akár a későbbiekben módosíthatják a személyes aurát, és így különös megnyilvánulások – fizikai vagy mentális, sátáni vagy angyali – jöhetnek létre. Az ilyen médiumitás, ahogyan az imént említett mediátorság is, létezik a világban az ember első megjelenése óta. Az előbbi esetében a gyenge, halandó test enged a szellemek és a saját halhatatlan démontól különböző értelmek irányításának és sugallatainak. Ez szó szerint *megszállás* és *megszállottság*, a médiumok pedig, akik büszkék magukra, hogy „vezetőik” engedelmessé szolgái, vagy felháborodva visszautasítják a megnyilvánulások „irányításának” gondolatát, nem igazán tagadhatják le a tényt, ha nem akarnak következetlenek lenni. Ez a médiumitás mindig *passzív*, legyen akár jótékony, akár kártékony. Boldogok a tiszta szívűek, akik öntudatlanul visszaverik a gonosz sötét szellemeit belső természetük kivételes tisztaságával. A médiumizmus, ahogyan ezt napjainkban gyakorolják, sokkal kevésbé kívánatos ajándék, mint Nessus köntöse.

Tévedés arról beszélni, hogy egy médium kifejlesztett *képességekkel* rendelkezik. Egy passzív médium nem rendelkezik képességgel. Van egy bizonyos erkölcsi és fizikai körülmény, ami kiáradást vagy aurát hoz létre, amelyben az őt irányító értelmek élni tudnak, és ami segítségével megnyilvánulnak. A médium csak egy eszköz, amelyen keresztül *azok* megjelenítik az erőiket. Ez az aura napról napra változik. Ez egy külső hatás, ami belső okok eredménye. A médium erkölcsi állapota határozza meg a hozzá eljövő szellemek típusát, a szellemeknek pedig visszahatnak a médiumra értelmi, fizika és erkölcsi területeken. Médiumitásának tökéletessége a passzivitástól függ, ennek ellenszere természetes módon adódik: *fejezze be a médium, a passzivitást*. A szellemek soha nem irányítanak olyan személyeket, akik elhatárolják, hogy ellenállnak minden külső befolyásnak.

Fanatikusaink egyike sem tekintett soha nagyobb *megvetéssel* a mágia visszaéléseire, mint ahogyan a régi valódi beavatottak tették. Nem lehet modern vagy akár középkori törvény szigorúbb, mint a hierophanté. Igaz, több éleslátással, könyörületességgel és ítélőképességgel

rendelkeztek, mint a keresztény papság, mert miközben kiátkozták az „öntudatlan” boszorkánymestert, egy démon által a belső szentély szent területén zaklatott személyt, a papok ahelyett, hogy könyörtelenül megégették volna, gondját viselték a szerencsétlen „megszállottnak”. Voltak kórházak kifejezetten erre a célra a templomok szomszédságában, ahol az egykori médiumokat megszállásuk esetén kezelték, és visszaadták az egészségüket. Azokkal szemben viszont, akik tudatos ördögösséggel szereztek meg képességeket, amelyek veszélyesek voltak embertársaikra, a régi papok ugyanolyan szigorúak voltak, mint maga a törvény.

Még Krisztus idejében is a szegény megszállott médiumokat a sírboltokba és a város falain kívül eső pusztai területekre vitték. Miért lenne ez nyilvánvaló durva igazságtalanság? Miért kellett, hogy azon idők fizikai médiumainak a végzete a számkivetettség, üldöztetés és a halál legyen, és miért kellett egész csodatevő közösségeket – mint az esszénusokat – nem pusztán elfogadni, de mélyen tisztelni is? Azért, mert a régiek – ellentétben velünk – ki tudták „próbálni” a szellemeket, és különbséget tudtak tenni a jók és a gonoszak között, az emberi és az elementális között. Tudták azt is, hogy a szabályozatlan szellemi kapcsolat romokba döntötte az egyént, és csapást jelentett a közösségre.

Hogy milyen veszélyes lehet gyakran képzetlen médiummá válni, és mennyire teljesen megértették és gondoskodtak ennek elhárításáról a régi bölcsek, tökéletesen példázza Szókratész esete. Az öreg görög filozófus egy „médium” volt, ennek következtében soha nem avatták be a misztériumokba, mert ez volt a szigorú törvény. Viszont megvolt az „ismerős szelleme”, ahogyan nevezték, a *daimonion*-ja, és ez a láthatatlan tanácsadó vált halálának okává. Általános a vélekedés, hogy ha nem avatták be a misztériumokba, ez azért volt, mert ő maga nem törődött vele. A *Titkos feljegyzések* viszont azt tanítják, hogy ez azért volt, mert nem engedhették meg neki, hogy részt vegyen a titkos szertartásokon, pontosan a médiumitása miatt. Volt egy törvény, amely tiltotta nemcsak olyanok befogadását, akiket elítéltek szándékos boszorkánymesterség miatt, de olyanokét is, akik tudott volt, hogy „ismerős szellemük” van. A törvény igazságos és logikus volt, mert egy valódi médium többé-kevésbé beszámíthatatlan, és Szókratész különbségeit bizonyos fokig ezzel magyarázták. Egy médiumnak *passzív*nak kell lennie, és ha szilárdan hisz „szellem-vezetőjében”, akkor az utóbbinak fogja megengedni, hogy uralkodjon rajta, nem pedig szentélynek. A régi idők *médiuma* – hasonlóan a mai médiumhoz – ki volt téve annak, hogy az őt *irányítása alatt tartó* „erő” akarata vagy kedve szerint *belé hatoljon*, ezért nem lehetett rábízni a végső beavatás szörnyű titkait, amelyeket „soha nem szabad feltárni halálbüntetés terhe mellett”. Az öreg bölcs a „szellemi inspiráció” meg gondolatlan pillanataiban feltárta, amit soha nem tanult, és ezért végezték ki istentagadóként.

Akkor hogyan állíthatja bárki is egy ilyen példa mellett, mint Szókratészé, a belső templom látomásaival és szellemi csodáival kapcsolatban, hogy ezek a bölcsek, szellemidézők, csodatevők mind „szellem-médiumok” voltak? Sem Pithagorasz, Platón, sem bármely későbbi fontos neoplatonikus, sem Iamblichus, Longinus, Proclus, sem Tyanai Apollonius soha nem volt médium, ilyen esetben ugyanis soha nem engedték volna őket be a misztériumokba.

Mondhatjuk, hogy a médium csak egy hétköznapi ember, akit az asztrális fényből jövő beáramlás magnetizál. Ahogyan a mágneses jellemző állandóságát többé-kevésbé acélszerű tulajdonságával mérjük, úgy nem mondhatjuk-e, hogy a médiumi jellemző állandósága arányos a médium mágneses vagy asztrális erővel való telítettségével?

Ez a telítettségi állapot lehet veleszületett, vagy előidézhető a következő módok bármelyikével: mesmerikus folyamattal, szellemi tevékenységgel vagy saját akarattal. Továbbá úgy tú-

nik, az állapot örökölhető, mint bármely más fizikai vagy mentális jellegzetesség, és sok esetben, sőt talán azt is mondhatjuk, hogy a legnagyobb médiumok esetében a médiumitás valamilyen formában megjelent egy vagy több felmenőjüknél. A mesmerikus dolgok könnyen átlépnek a tisztánlátás és a médiumitás magasabb formáiba. Ami az ön-telítés folyamatát illeti, csak Japán, Thaiföld, Kína, India, Tibet, Egyiptom, de európai országok papi fanatikusaiknak beszámolóira kell utalnunk, hogy meggyőződünk annak valóságosságáról. Hosszú kitarítás az anyag leigázására irányuló elhatározással előidézi azt az állapotot, amelyben az ember nem csak a külső hatásokra válik érzéketlenné, de még magát a halált is színlelni tudja. Az eksztázisban levő olyan elképesztő mértékben felerősíti akaraterejét, hogy örvényhez hasonló módon magához húzza az asztrális fényben lakozó erőket, amelyekkel saját természetes készletét egészíti ki.

A mesmerizmus jelenségei nem magyarázhatók meg más elmélettel, mint egy erőáramlat kibocsátásával a működtetőből a művelet tárgyába. Ha egy ember képes ezt az erőt akaratának kifejtésével kivetíteni, mi akadályozza meg abban, hogy ez maga felé vonzza, megfordítva az áramlatot?

Paracelsus azt tanítja, hogy „a határozott akarat minden mágikus művelet kezdete. Mivel az emberek nem képzelik el tökéletesen, és nem hisznek az eredményben, ezért az (okkult) messterkedések annyira bizonytalanok, noha lehetnének tökéletesen biztosak is”. Hisszük, hogy az AKARATERŐ a leghatalmasabb mágnes. Az ilyen mágikus képesség létezése bizonyos emberek esetében bizonyított, de a Gonosz létezése valótlanság, amit nincs olyan teológia, amely képes lenne bebizonyítani.

A mágnesesség a mágia ábécéje. Teljesen felesleges megpróbálni bárkinek megérteni akár a mágia elméletét, akár a gyakorlatát, amíg a mágneses vonzások és taszítások elvét az egész természetben fel nem ismeri.

...Eltekintve a természetes „médiumitástól”, ami az idők kezdete óta létezik, van egy titokzatos tudomány, amiről sokan beszélnek, de csak kevesen ismernek. Ennek alkalmazása egy vágyakozás egyedüli igazi és valódi otthonunk után, a túlvilág után, és vágy arra, hogy jobban hozzátapadjunk szülő szellemünkhöz, viszont a vele való visszaélés a varázsolás, boszorkánymesterség, *fekete* mágia. A kettő között helyezkedik el a természetes „médiumitás”, egy tökéletlen anyagba öltözött lélek, egy készséges közeg bármelyik számára, és teljesen az életbeli környezetétől függ, az alkati öröklődéstől – fizikai is és mentális is – és a maga köré vonzott „szellemek” természetétől. Áldás vagy átok, ahogyan a végzet hozza, hacsak a médium meg nem tisztul a földi szennyeződéstől.

III

A fizikai tudomány felismert törvényei az úgynevezett spirituális jelenségek közül csak néhány tárgyiasultabb esetben adnak magyarázatot. Miközben bizonyítják egy ismeretlen erő bizonyos látható hatásainak valódiságát, messze nem teszik lehetővé, hogy a tudósok akaratukkal irányítsák a jelenségeknek akár ezt a részét is. Az igazság az, hogy a professzorok még nem fedezték fel, hogy milyen körülmények között jelennek meg szükségszerűen. Olyan mélyre kell ásniuk az ember háromszoros természetének – a fiziológiainak, a pszichológiainak és az *isteninek* – tanulmányozásában, mint tették azt elődeik, a régi mágusok, a szellemidézők és a csodatevők. Ha a tudósok tanulmányozták volna az úgynevezett „csodákat” ahelyett, hogy tagadták volna létezésüket, a régiek számára érthető sok természeti törvényt már újra felfedeztek volna. A régiek mindig is kitűntek – különösen a káldeai asztrológusok és a mágusok – a

tudás iránti szenvedélyes szeretettel és törekvéssel a tudományok minden ágában. Megpróbáltak behatolni a természet titkaiba ugyanúgy, ahogyan modern természettudósaink teszik, és ahhoz az egyetlen módszerhez folyamodtak, amellyel a cél elérhető, nevezetesen gyakorlati kutatással és józan ésszel. Ha a spiritisztáknak megvannak a jelenségeik próba-körülmények között, úgy megvoltak a régi csodatevőknek is, akiknek a feljegyzéseik ráadásul azt mutatták, hogy akarattal tudták ezeket létrehozni és megváltoztatni. Az a nap, amikor ezt a tényt fel fogják ismerni, és a modern kutatók értelmetlen elméletei át fogják adni a helyüket a csodatevők munkájának nyugodt tanulmányozásának, a pszichológia területén új és fontos felfedezések hajnalát fogja jelenteni.

Talán kellene tennünk egy rövid megjegyzést az európai ördögről. Ő az a rossz szellem, aki szemfényvesztéssel, boszorkánymesterséggel és egyéb gonoszságokkal foglalkozik. Az egyházatyák az ötletet a zsidó farizeusoktól vették, akik ördögöket csináltak a pogány istenekből, Mithrászból, Serapisból és a többiekből. A római katolikus egyház folytatta a korábbi vallások ócsárlását azzal, hogy a sötétség erőivel hozta kapcsolatba azokat. A középkor ártó szellemei és boszorkányai így csak a száműzött vallások papjai voltak. A mágiát minden ősi időben isteni tudománynak tekintették, Isten bölcsességének és ismeretének. Aesculapius templomainak orvostudománya, Egyiptom és a kelet szent helyei mindig is mágikusak voltak. Mindez megváltozott. A tudatlanságot emelték trónra a hitbuzgalom anyjaként. A tanulást elítélték, a tudósokat üldözték, a tudomány életveszélyes dolog volt. Arra kényszerültek, hogy egy zsargont használjanak, hogy elrejtsek gondolataikat saját tanítóikon kívül mindenki elől, és elfogadják a szidalmazást, a rágalmazást és a nincstelenséget.

Az ősi vallások híveit üldözték és kivégezték boszorkányság miatt. Az albigenusokra, a gnosztikusok leszármazottaira és a valdensekre, a protestánsok előhírnökeire hasonló vádak miatt vadásztak és mészárolták le őket.

Nyilvánvalóan nem az ő hibájuk volt, hogy a tudatlan tömegeknek a gátlástalan és fanatikus papság befolyása alatt az ilyen tevékenységeket az ördög működésének kellett tekintenie.

Azzal viszont talán vitatkozhatunk, hogy a hindu teológiát – mind a brahmani, mind a buddhista – ugyanolyan erősen átítatja a tárgyiasult ördögökben való hit, mint magát a kereszténységet. Van némi különbség. A hindu gondolkodás rendkívüli *finomsága* elegendő biztosíték arra, hogy a magasan képzett emberek, a brahmani és buddhista hívőknek legalábbis a tanult része más fényben tekint az ördögre. Számukra az ördög metafizikai absztrakció, a szükségszerű *rossz* allegóriája, míg a keresztényeknél a mítosz egy történelmi lényé vált, az alapkövé, amire a kereszténység a megváltási dogmájával együtt ráépül.

A középkori incubusok és succubusok objektív valódisága, ami a középkor undorító babonája volt, ami olyan sok emberi életbe került, a vallási fanatizmus és epilepszia szörnyű terméke volt. Az egyházatyák antropomorfikus Istenét felváltották antropomorfikus szörnyekkel, és ami még rosszabb, magának az emberiségnek a visszatükrözésével ezekben a vizekben, amelynek a fodrozódásai visszaverik a tények és az igazság eltorzított képeit, amiket a félrevezetett képzelet kelt. Az Ördög a különböző átalakulásaiban nem egyéb, mint téveszme. Amikor azt képzeljük, hogy látjuk, halljuk és érezzük őt, akkor amit látunk, hallunk és érzünk, az a leggyakrabban saját bűnös, romlott és szennyezett lelkünk visszatükrözése. Azt mondják, a hasonló a hasonlót vonzza, így annak a módnak megfelelően, ahogyan asztrális formánk alvásunk idején kipárolog, a gondolatainknak, törekvéseinknek és napi tevékenységünknek megfelelően, mindannak, ami hatással van arra a rugalmas tokra, *amit emberi léleknek* nevezünk, ez utóbbi maga köré vonzza azokat a szellemi lényeket, amelyek vele hasonló beállított-

ságúak. Az okkult tudományok tanulója tegye természetét olyan tisztává, a gondolatait olyan emelkedettekké, mint az indiai bölcsek, és akkor háborítatlanul alhat a vámpíroktól, incubusoktól vagy succubusoktól. Egy ilyen alvó érzékelhetetlen formája körül a halhatatlan szellem isteni erőt bocsát ki, ami megvédi a rossz szándékú közelítőktől, mintha egy kristályfal lenne.

Nem a tiszta szívű és aki azért tanul, hogy tökéletesítse önmagát, és így könnyebben megszeresse az ígért halhatatlanságot az, akinek félnivalója van, hanem inkább az, aki a tudományok tudományából bűnös kifogást csinál világias indokok érdekében, neki kell rettegnie.

A jó szellemek megidézésének első iskoláját a keresztény időkben Iamblichus alapította az alexandriai platonisták között, de azok a papok, akik Egyiptom, AsszírIA és Babilon templomaihoz kapcsolódtak, és akik aktív szerepet játszottak az istenek megidezésében a szent misztériumok során, szintén a theurgista néven ismerték a legrégebb ősidők óta. A theurgista célja az volt, hogy láthatóvá tegye a szellemeket a halandók előtt. A theurgista egyetlen nagy országban sem volt a templom ezoterikus tudományának szakértője. Iamblichus iskolájának neoplatonistáit is theurgistáknak nevezték, mert úgynevezett „ceremoniális mágiát” végeztek, és elhunyt hősök „szellemeit”, isteneket és démonokat idéztek meg Iamblichus iskolája távol állt Plotinusétól és Porphyriusétól, akik erősen elleneztek a ceremoniális mágiát és a theurgiát veszélyesnek tartották, noha mindkét kiváló férfiú őszintén hitt bennük.

Bár a „mágusok” olyan határozottan hittek a láthatatlan szellemek világában, mint a mi spirítisztáink, egyikük sem állította, hogy olyan hatásokat keltenének, amelyek irányításuk alatt állnak vagy kizárólag a szellemek segítségével jönnek létre. Túlságosan is jól tudták, hogy milyen nehéz az elementáris teremtményeket távol tartani, amikor azok egyszer megtalálják a szélesre kitárt ajtót. Még az ősi Káldea mágusai is csak a gyógynövényekben és az ásványokban rejlő erőkről rendelkeztek alapos tudással. Csak amikor a theurgisták *isteni* segítségre vágytak a szellemi és a földi dolgokban, akkor kezdték keresni a közvetlen kommunikációt a tiszta szellemi lényekkel a vallási rítusokon keresztül. Még azokat a szellemeket is, akik láthatatlanok maradnak és a halandókkal azok felébredt belső érzékeiken – mint a tisztánlátás, tisztánhallás, transz – keresztül kommunikálnak, csak *tárgyasulatlan* formában lehet megidézni tiszta élet és imádság eredményeként. Az összes létrehozott fizikai jelenség azonban egyszerűen a természet erői ismeretének alkalmazása, bár nem a szemfényvesztés módszereivel, amelyeket napjaink bűvészei alkalmaznak.

A középkorban sehol nem gyakorolta többet a mágiát és a varázslást a papság, mint Spanyolországban és Portugáliában. A mórok rendkívül jártasak voltak az okkult tudományokban, és valaha Toledóban, Sevilleben és Salamancában a mágia nagy iskolái működtek. Az utóbbi város kabbalistái minden rejtett értelmű tudományban jártasak voltak, ismerték a drágakövek és más ásványok hatóerőit, és az alkímiából kicsemegették a legmélyebb titkait.

Nagyjából a reformáció idején az alkímia és a mágia tanulmányozása annyira elterjedtté vált a papság körében, hogy nagy botrány kerekedett belőle. A XVI. század második felében alig lehetett olyan plébániát találni, ahol a papok ne tanulmányozták volna a mágiát és az alkímiát. Az ördög kiűzésének gyakorlása „Krisztus példáját követve”, aki egyébként soha nem alkalmazott ördögűzést, oda vezette a papságot, hogy elkötelezetté váljon a „szent” mágia iránt, szemben a fekete mágiával, amelynek büntetével mindenkit megvádoltak, aki nem volt pap vagy szerzetes.

Nyilván a pogány templomok sem voltak a fekete mágia színhelyei, és igazából sokkal gyakorlatabbak voltak, mint a vatikániak. Miközben az utóbbiak erőteljesen támogatták az ördögűzést, mint a kincstár fontos forrását, az ősi pogányok mágiáját teljesen elhanyagolták. Könnyű bebizonyítani, hogy a *sortilegium*-ot vagy a varázslást széles körben gyakorolta a papság és a szerzetesek egészen a XIX. századig, és alkalmanként még ma is alkalmazzák.

Köteteket tölthetnénk meg az ördögűzők és a démonok közötti tagadhatatlan szövetség bizonyítékaival. Valódi természetük elárulja őket. Ahelyett, hogy független, ravasz entitások lennének, akik azon vannak, hogy elpusztítsák az emberek lelkét és szellemét, a többségük egyszerűen a kabbalisták elementálja, saját értelemmel nem rendelkező teremtmények, csupán az AKARAT hűségesei, amelyek megidéz, irányítják és vezetik őket.

Ami Amerikát illeti, elárasztották az érzékeny emberek és a médiumok, aminek az oka részben a éghajlati hatásnak és különösen a népesség fiziológiai állapotának tulajdonítható. Különböző éghajlatú és különböző felépítésű és szokásokkal rendelkező emberek százazrei, sőt milliói árasztották el Észak-Amerikát 1692 óta, és a házassági keveredéssel alapjaiban változott meg a lakosság fizikai típusa. Nem csoda tehát, hogy Amerika az érzékeny emberek melege. A Salemi boszorkányok története – ahogyan Cotton Mather, Calef, Upham és mások műveiben megtaláljuk – a kettősség érdekes megerősítése, és azt is megmutatja, milyen eredménye van, ha megengedjük az elementáris szellemeknek, hogy a saját módjukon működjenek. Az amerikai történelem e tragikus fejezetét még soha nem írták meg az igazságnak megfelelően.

Amikor a pszichológia és a fiziológia majd kiérdemli a tudomány elnevezést, az európaiak meg fognak győződni a hátborzongató és óriási lehetőségről, ami az emberi akaratban és képzeletben rejtőzik, akár tudatosan, akár máshogy gyakorolják ezeket.

A mentális jelenségek *összefoglaló jellemzőjét* jelenti egy rendellenes, pszichológiai állapot, amely emberek ezreire és ezreire tör rá és hajtja uralma alá, és megfosztja őket az automatikus cselekvésen kívül mindentől, alkalmat adva a démoni megszállással kapcsolatos népszerű vélemény kialakulásának. Ez olyan vélemény, amit bizonyos értelemben igazolnak a sátáni szenvedélyek, érzelmek és cselekedetek, amelyek ezt az állapotot kísérik. Egyik időszakban az összegződő tendencia a visszavonulás és elmélkedés, ebből származik a szerzetesség és remeteség számtalan híve, egy másik időszakban pedig a *cselekvés* irányába mutató megszállottság, egy feltételezett cél érdekében valamilyen utópista rendszer alapján, ami egyszerre megvalósíthatatlan és értelmetlen.

Ahhoz, hogy megértsük a jelenségek mögött húzódó természeti törvény alapjait, nem szabad megfeledkeznünk a keleti filozófia alapvető tételeiről. Nagyon röviden foglaljuk össze:

1. Nem létezik csoda. Minden, ami történik, a törvény eredménye, ami örökkévaló, megváltoztathatatlan, és mindig működik. A szemmel látható csoda nem más, mint a tudomány számára ismeretlen erők működésének az eredménye.
2. A természet hármasságot alkot, van egy látható, tárgyasult természet, egy abban lakozó, energiával ellátó láthatatlan természet, az előbbi pontos modellje és annak éltető princípiuma. E kettő felett pedig a szellem, minden erő forrása, az egyedüli örökkévaló és elpusztíthatatlan. A két alsó állandóan változik, a felső harmadik nem.

3. Az ember szintén hármasságot alkot, megvan a tárgyiasult, fizikai teste, azt éltető asztrális teste (vagy lelke), a valódi ember, és e kettő fölött helyezkedik el és világítja be ezeket a harmadik, a legfelső, halhatatlan szellem. Amikor a valódi embernek sikerül összeolvadnia az utóbbival, halhatatlan lényé válik.

4. A mágia, mint tudomány, ezen alapelveknek és annak a módnak az ismerete, amellyel a szellem mindentudását és mindenhatóságát, valamint a természeti erők feletti ellenőrzését megszerezheti olyan egyén, aki még a testében tartózkodik. A mágia, mint művészet, e tudás alkalmazása a gyakorlatban.

5. A titkos tudás helytelenül alkalmazva boszorkányság, jótékony módon használva valódi mágia vagy BÖLCSESSÉG.

6. A médiumság az adeptusság ellentéte, a médium a küldő befolyások passzív eszköze, míg az adeptus aktív módon irányítja saját magát és minden alsóbb rendű erőt.

7. Minden dolognak, ami volt, van vagy lesz, megvan a maga feljegyzése az asztrális fényben, vagy a láthatatlan univerzum írotábláján, és a beavatott adeptus, saját szellemének látását használva mindent tudhat, ami tudott vagy tudható.

Két fajta látnokság létezik: a léleké és a szellemé. A régi jósnők vagy a modern mesmerizált emberek látnoksága csak abban a mesterséges eljárásban különbözik, amit a tisztánlátás állapotának kiváltására alkalmaznak. Mivel azonban mindkettő látomásai az asztrális érzékeinek több vagy kevesebb finomságától függ, így rendkívüli módon különböznek a tökéletes, mindentudó spirituális állapottól, mert a legjobb esetben is az észlelő csak egy pillantást vehet az igazságra a közben levő fizikai természet fátylán keresztül. Az asztrális princípium, vagy elme az érző lélek, ami elválaszthatatlan a fizikai agytól, ami rabságban tartja, és egyaránt akadályozzák egymást. Ez az *én*, az ember értelmi életprincípiuma, tudatos lénye. Miközben még mindig az anyagi testen belül van, szellemi látomásainak tisztasága és pontossága a magasabb princípiumával való többé vagy kevésbé bensőséges viszonyától függ. Amikor ez a kapcsolat olyan, hogy megengedi a lélek-esszencia legéterikusabb részének, hogy független módon tevékenykedjen a sűrűbb részecskéken és az agyon, akkor tévedhetetlenül megérti, mit is lát, akkor ez csak a tiszta, racionális érző *feletti* lélek. Ezt az állapotot Indiában *szamádi*-ként ismerik, ez a spiritualitás legmagasabb állapota, ami a földi ember számára lehetséges.

A látnok-adeptus viszont tudja, hogyan függesse fel az agy tevékenységét. Látomásai olyan tiszták, mint maga az igazság, átszínezés nélkül, torzítatlanul, ezzel szemben a tisztánlátó, mivel képtelen irányítani az asztrális hullámok rezgéseit, többé vagy kevésbé töredezett képeket érzékel az agy közvetítésével. A látnok soha nem tudja összetéveszteni az árnyakat a valósággal, mert az emlékezete ugyanúgy alárendelődik az akaratának, ahogyan testének többi része, és a benyomásokat közvetlenül a szellemétől kapja. E tárgyiasult és tárgyiasulatlan ének között nincs akadályozó közeg. Ez a valódi spirituális látnokság, amelyben – Platón egyik megfogalmazása szerint – a lélek minden alsóbb rendű dolog fölé emelkedik. Amikor elérjük azt, „ami mindenek fölötti, ami egyszerű, tiszta és változtathatatlan, forma, szín és emberi tulajdonságok nélküli: az Isten, az értelmünk”.

8. Az emberiség fajai különböznek a spirituális képességekben, ahogyan színben, termetben vagy bármely külső tulajdonságban. Bizonyos népek között a látnokság természetes módon jelenik meg, míg másokra a médiumitás jellemző. Egyesek a boszorkányság rabjává válnak,

és a mesterség titkos szabályait nemzedékről nemzedékre adják át, a fizikai jelenségek széles skálájával, ami többé-kevésbé praktikájuk eredménye.

Sokat beszéltünk a mágiáról és annak lehetőségeiről, sokat a gyakorlásának mérhetetlen ősiségéről. Vajon azt akarjuk mondani, hogy az okkult tudományokat tanulmányozni és gyakorolni kellene szerte a világon? Szeretnénk a modern spiritualitás felcserélni az ősi mágiával? Természetesen nem, a csere nem megtehető, és a tanulmányozás sem valósítható meg egyetemesen anélkül, hogy ki ne tennék magunkat az óriási veszélyek kockázatának. A boszorkánymester közellenség, a mesmerizmus pedig a legkönnyebben átfordulhat a legrosszabb boszorkányságba.

Nem kellene nekünk sem tudósok, sem teológusok, sem spiritiszták, akik a gyakorlati mágia felé fordulnak, de mindenkinek jó lenne felismernie, hogy létezett egy igazi tudomány, mélyre hatoló vallás és hiteles jelenség jelenlegi modern világunk előtt. Arra lenne szükség, hogy mindenki, akinek szava van a közoktatásban, először tanulja meg, majd pedig *tanítsa*, hogy az emberi boldogsághoz és megvilágosodáshoz vezető legbiztonságosabb útmutatók azok az írások, amelyek a legtávolabbi ősidőkből jutottak el hozzánk, és hogy nemesebb szellemi törekvések és az átlagosnál magasabb erkölcsiség azokat az országokat járják át, ahol az emberek ezek szabályait életük értékrendjévé teszik. Az lenne jó, ha mindenki felismerné, hogy a mágikus, vagyis szellemi képességek minden emberben benne vannak, és ezeket annak a néhány embernek kell gyakorolnia, akik a tanítás iránt éreznek elhivatottságot, és készek a tanítványság és az önmagunk legyőzésének árát megfizetni, amit a fejlődésük megkövetel.

Az egészet néhány szóban összefoglalva: A MÁGIA spirituális BÖLCSESSÉG, természet, anyagi szövetséges, a mágus tanulója és szolgája. Egy közös éltető princípium jár át minden dolgot, és ezt a tökéletes emberi akarat irányítani tudja.

A természet hármassága a mágia zárja, és az ember hármassága az a kulcs, ami ebbe a zárba illik. A szentély magasztos területén belül a LEGFŐBB-nek nincs neve. Elgondolhatatlan és kimondhatatlan, mégis minden ember megtalálja magában istenét.